

I grisens hjerte

MEDIEKRITIK

HVAD ER det, grise har, som børn ikke har?

Det må naturligvis ikke misforstås blandt dyrevener. DR's 8 måneder lange kampagne mod udmarvende grisetransporter har været dygtigt og vedholdende kørt - senest i søndags (17.6.), hvor langtidstransporterede søer var i centrum.

Det er faktisk et særsyn, at redaktioner holder så stædigt fast - oven i købet med en del ressourcer afsat over lang tid. Det er selvfølgelig også naturligt - for historien bliver jo ved, og de torturlignende dyretransporter fortsætter - men det er alligevel sjældent.

Spørgsmålet er, hvorfor netop denne historie følges til dørs, når så mange andre ikke gør?

ERIK VALEUR, JOURNALIST

Hvorfor følger journalisterne uge efter uge med tydelig forargelse de indelukkede slagtedy, mens de ikke med samme vedholdenhed overvåger de strandede irakiske asylbørn, som i årevis har været henvist til indespærring på asylcentre, og som indiskutabelt lider - uanset ens holdning til asyl.

Mens grisenes pinsler dog får ende ved rejsens slutning, fortsætter børnenes. De får ikke skulderris, men utvivlsomt dybtgående indre skrammer.

I SØNDAGS var der nogle indlysende dramatiske indgange til grisehistorien: Man kunne jage og smugfilme kørende lastvogne, udspionere dem under ophold på rastepladser og liste søgende kameralinser ind imellem tremmerne og fange lidende, udmattede grise, transportdøden nær - hvorefter chaufføren kørte videre og blev fanget i nye ulovligheder. Dunkle billeder, hemmeligt kamera, indiskutabel dramatik.

Andre kommentatorer har påpeget det lidt ejendommelige i, at hele DR's tv-nyhedsberedskab er sat ind på overvågningen af de ganske få timer, som selve sluttransporten mod slagtning udgør i et traditionelt dansk griseliv. I Radioavisen (18.6.) sagde en dyreværnsmand, at hver fjerde avlssø simpelt hen dør af strabadserne, længe før den får det mindste glimt af et lastvognstog. Så hvorfor går man alene til angreb på de sidste rullende pinselstimer i griselivet?

Det er formentlig af de samme grunde som dem, der gælder for asylbørnene. Tv-billeder fra en stald eller et asylcenter ville være stillestående. De ville skildre små kedelige rum uden nogen som helst action. Ingen skjult kamera. Ingen fremdrift. Ingen dramatik. Filmmisk 'usexet'.

MEN DER er naturligvis også en politisk del - og her er medievejen til grisens hjerte betydeligt mindre risikabel end den til asylbørnenes. Det ville være meget mere kontroversielt at insistere på asylsøgers velværd. For her ville de ansvarlige være toppolitikere, som ville beskyldes tv-journalisterne for subjektivitet. Misbrug af public service. Fortsatte det, ville man nok også lige nævne DR's afhængighed af licensmidlerne. Nogle redaktører ville sikkert også finde det svært at imødegå politikerne, fordi vedholdenhed på et udvalgt felt jo er en redaktionel prioritering. Men relevansen af journalistisk fokus på lidelse - børn eller grise - bør vel slet ikke være afhængig af sådanne overvejelser? Så er man under alle omstændigheder politisk.

Grisene er sikre. Her kan ingen høre en minister sige: Vi har et system, og dyrplageri er desværre en kedelig bi-effekt.

OGSÅ I den irakiske tolkesag spores forsigtigheden. Da den forleden eksploderede ved et tilfælde, slog man over i de vanlige kølige spinstrategiske vurderinger, hvor midaldrende journalistmænd gør al menneskelig virkelighed til et taktisk brætspil: »Det helt afgørende for regeringen nu er at komme op med en løsning, der virker troværdig«.

Virker troværdig.

Og: »Den mest sikre måde at gøre det på var selvfølgelig at tage tolkene til Danmark - men det ser ikke ud til at blive tilfældet«.

Ville man i grisesagen nogensinde høre: Det helt afgørende for regeringen er en troværdig løsning på dyrplageriet - men det sker nok ikke. Punktum.

Næppe.

Hvis chokket over den døde tolk ikke får regeringen til at give asyl til resten, så vil tolkene ligesom børnene havne i den store mængde af kritiske historier, der aldrig bliver prioriteret på linje med rullende grise.

Erik Valeur er ansat på forbrugerbladet Tænk.